

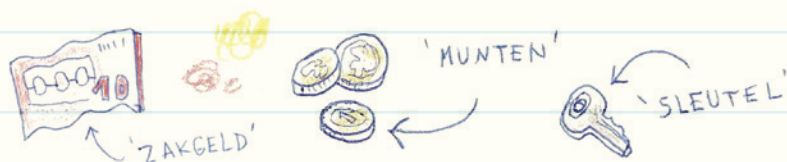
DAG 1

Goedemorgen,

Jij bent mijn dagboek. Ik heb je gekocht van mijn 'zakgeld'. Een rood papiertje met het cijfer 10 erop en nog een paar rondjes van glimmend metaal.

'Munten' noemen ze die hier.

Je hebt een harde, witte kaft die ik nog ga versieren. En een slotje. Alleen ik heb de sleutel. Zo kan niemand stiekem lezen wat ik in je schrijf. Want ik ga zeker weten geheimen in je schrijven. Sinds we hier zijn, is zo'n beetje álles geheim.

Ik durf m'n mond (dat is het gat aan de voorkant) bijna niet open te doen, omdat ik bang ben dat ik iets zal verklappen.

Maar laat ik me eerst eens aan je voorstellen, dagboek. Hier noemen ze me Daan, maar eigenlijk heet ik Krioe. Dat is meteen het eerste geheim. Niemand mag weten dat Krioe mijn echte naam is. Niemand hier heet zo.

Ik zit op basisschool De Regenboog. In groep 3. Sinds twee weken. Mijn 'zusje' Annika (ik zal later wat meer over haar schrijven) en ik zaten daarvoor zogenaamd op een andere school. In een andere stad. Nou ja, dat is ook wel zo, soort van. Ekromu is, ik bedoel wás, tenslotte een stad. En we zaten er op school.

Maar dat we uit Ekromu komen, is ook geheim. Geheim nummer twee, dus. (Niemand hier op aarde heeft trouwens ooit van Ekromu gehoord.)

Dalla, o nee, ik moet schrijven: 'mijn moeder',
roept dat ik de hond moet uitlaten. Ik ga snel,
voor hij binnen op de vloer poept (uit het gat aan
de achterkant).

Morgen schrijf ik weer in je! Tot snel,

Krioie (eh, Daan!)

**vlug, laat uit die hond
straks ligt er poep op de grond**

dag 2

Goedenavond dagboek,

Vandaag ben ik weer naar school geweest. Ik vind
het erg leuk op school. Vooral als het pauze is. Dan
mogen we naar buiten, op het schoolplein spelen.

Mensenkinderen zijn dol op spelletjes. Zoals
tikkertje. Dat is achter elkaar aanrennen en
'jij bent 'm!' roepen.

En verstoppertje. Dat is iemand zoeken.

Dat zou heel makkelijk zijn als ik mijn ogen in de
röntgenstand zou zetten, want dan kan ik overal
dwars doorheen kijken. Maar dat doe ik niet,
want dat is 'valsspelen'. (Mensenkinderen hebben
geen röntgenstand.)

De lessen vind ik soms een beetje saai. Ik heb bijna alles al geleerd op de lange reis hiernaartoe. Lezen, schrijven, rekenen, Nederlands praten. Maar ook alles over hoe mensen zich gedragen en alle namen

van de dieren, planten en dingen op aarde. Dat moest ook wel. Als je niet weet wat een klimrek is en zegt: 'Wat is dat nou voor een raar ding?!', hebben ze meteen door dat je niet van hier bent. Toen ik thuiskwam, had 'mijn vader', die eigenlijk Rurk heet en mijn vader helemaal niet is (ik heb geen vader, nooit gehad ook, maar daar schrijf ik later nog wel een keer over), gekookt. Grondknollen (die ze hier 'aardappels' noemen), dunne, lange, groene, niet-zoete vruchtjes (die heten 'sperziebonen') en een zoutige bol, bruin vanbuiten en grijs vanbinnen, waarvan ik niet eens wil weten waar die van gemaakt is (het heet een 'gehaktbal' en bah, wat vind ik dat een vieze naam). Ik vond het eten niet zo lekker. Ik zou heel graag weer eens bruske vur of eskroetas willen eten. Maar ja, dat verkopen ze hier nergens.

Ik ga slapen en over eten van thuis dromen.
Welterusten, dagboek,

Krioë/Daan

**eten van hier lust ik niet
nee, zelfs geen friet!**

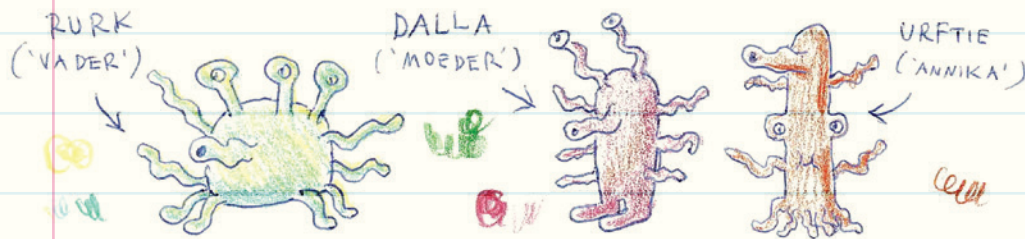
DAG 3

Goedemorgen dagboek,

Het is heel vroeg. Buiten is het nog donker. Ik lig in bed, onder de dekens, met een zaklamp, en ik schrijf in je.

De rest slaapt en het duurt nog wel even voor ze weer wakker worden. Dus heb ik mooi de tijd om je te vertellen hoe het nou precies zit met ons.

Zoals ik gisteren al schreef, is mijn vader niet mijn vader. Mijn moeder is ook niet mijn moeder. En mijn zusje is al helemáál niet mijn zusje. 'Vader' en 'moeder' zijn wel ouder dan Annika (die gewoon Urftie heet) en ik. Ze zijn ook groter, maar we komen allemaal uit eieren.

Net buiten de stad Ekromu, waar we woonden, was een veld vol eieren. Zover je kon kijken. Tot aan de gebogen horizon. Eieren zo groot als de

skippybal waarmee mijn klasgenootje Dunya over het schoolplein stuitert. Eieren met dikke, paarse schalen, glad en glanzend als de motorkap van een pas gewassen auto.

Niemand wist wie of wat al die eieren had gelegd.

Maar eens in de zoveel tijd kwam er een uit.

Barsten in de schaal als bliksemschichten. Het openbreken van zo'n ei klonk als de donder.

Dat geluid was zo hard dat ze het in de stad konden horen. Dan kwamen ze snel naar het eierveld om de nieuwe baby (of zullen we ze kuikens noemen, hahaha!) mee naar Ekromu te nemen en daar te verzorgen.

Ik hoef je natuurlijk niet uit te leggen dat Ekromu niet een stad hier op aarde is. Nee, wás.

O, ik hoor Urftie, eh, Annika over de gang lopen. Die komt me vast lastigvallen. Dat ze met me wil spelen of zo.

Tot snel, dagboek,

Krioë (die dus uit een ei komt)

**wat is dat voor luid geluid?
het is dat ei, het komt uit**

dag 4

Goedemiddag dagboek,

Ik was weer naar school vandaag. In de kleine pauze hing ik in het klimrek en Dunya en Amber keken naar mij. Misschien kwam het omdat ik op mijn kop bungelde en alles dus ondersteboven zag, maar ik vond dat ze ráár naar me keken. Alsof ze me doorhadden...

Even was ik bang dat er een tentakel uit mijn mensenpak stak. Maar dat was gelukkig niet zo. Mijn mensenpak zit ook heel strak. En het is niet

van echt te onderscheiden. Het is onmogelijk dat iemand aan me kan zien dat ik niet van hier ben. En toch keken ze raar naar me, die Dunya en Amber...